

първото десетилѣтие на XIX-я вѣкъ. Тия отъ Сливенкитѣ, които той видѣлъ вънъ отъ града, гдето берѣли розитѣ и ги носѣли на раменетѣ си въ кошници, нарича „най-хубави мили жени на Турция“.

Владимиръ Далъ въ разказа си „Сливенка“ не намира думи, за да изкаже предимствата на „черноокитѣ хубавици“ въ Сливенъ.

Думитѣ на Сиприанъ Роберъ за българкитѣ въобще, че „следъ гъркинитѣ тѣ сж най-добрия типъ на женския свѣтъ въ Европейска Турция“, напълно прилѣгатъ за *Сливенкитѣ* (Les slaves de Turquie, Paris, 1844, Т. II, р. 242; ср. още изразитѣ мѹ: скромни, любезни и трудолюбни).

Много ласкаво се отзовава за Сливенки и Сливенци пжтешественика *Каницъ* (ср. loc. cit., при отзивитѣ му за града). Особно впечатление му направили *хубавитѣ зжби* на тукашнитѣ жени.

Мжжетѣ не носятъ *бради*, освенъ на преклонна възраст и то много рѣдко. Между по-старитѣ Сливенци, да се „остави брада“ между годинитѣ 25 и 60, дори 70, е било нечувано. *Брадитѣ* почнали да се явяватъ като нѣщо съвсемъ купешко следъ първата половина на XIX-я вѣкъ, донесени отъ Влашко, Русия, Австрия и т. н. Въ Сливенъ даже има презимена свързани съ странното впечатление отъ *брада* у хора въ промежутъка на горнитѣ години (25—60). Така, тукъ се чуватъ *Нено Брадата*, участникъ въ мѣстното възстание (1876 г.), *Кондю Брадата* и т. н., — които си „оставили брада“ на млади години. Сливенци въобще считатъ брадата за синонимъ на старостъ или свещеничество: „Какво си оставилъ брада, — да не ставашъ попъ!“ „брадясалъ, пустналъ брада като попъ“.

Дебели хора, предимно поради заветната умраза на Сливенци къмъ мързела и застоялия животъ, между Сливенци сж изключение. За такива употребяватъ изразитѣ: пълненъ, дебелъ, наклалъ се, шкембелия, шишко, шишкавъ... и т. н.

Казаното за брадитѣ се отнася и за *коситѣ*. Оставятъ си сравнително дълги коси (подобно на руситѣ) повече *селянитѣ* (около Сливенъ), но не и самитѣ Сливенци. Нѣщо повече: до кжде срѣдата на миналия вѣкъ Сливенци сж си бръснѣли и главитѣ, като оставали на върховетѣ имъ отпредъ по единъ перчанъ (косичка) съ о собно име *чамбасъ*. Нѣкои мислятъ, че тоя обичай е преминалъ отъ турцитѣ, когато въ сжщностъ той е наследенъ отъ *прабългаритѣ*, за които самия руски лѣтописецъ Несторъ пише, че сж били съ *бръснати глави*. Че тоя обичай се съблюдава и у други тюркски народи, край *прабългаритѣ*, както е случая съ по-старитѣ *турци* — това не говори, че еди кои си отъ тѣхъ сж неговъ